

Decembrie 2021 - Anul 7, Nr. 94

SPERANȚA



*Astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut
un Mântuitor care este*

Cristos Domnul

ECHIPA DE CONSILIERI SPIRITUALI:

Gelu Bondor, Biserica Adelaide
Dorel Brândaș, Biserica Harul
Ioan Bușan, Biserica Perth
Daniel Cârpean, Biserica Harul
Marin Cucuian, Biserica Maranata
Traian Secară, Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța



ECHIPA EDITORIALĂ:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea
Evangheliei Timișoara, Aneta Oprănescu.
Coordonator tehnic, printing, expediere email și facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

PENTRU DETALII, CORESPONDENȚII:

Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376
Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608
Daniela Hălmăjan, Biserica Speranța 0405574219
Emanoil Crăiță-Mândră, Prima Biserică 0451276144
Iacob Cerbu, Prima Biserică Baptistă 0425295401
Leon Curelușă, Biserica Betania 0414333225
Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393
Sarah Văran, Biserica Harul 0401754759

Costul unui abonament pe 1 an: \$40.00
CONT: Romanian Speranta Association Inc.
National Australia Bank,
BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941



Adresa Redacției:
35 Reid Street, Brown Hill,
3350 Victoria, Australia.
Telefon: 0423 659 724,
email: sperantaus@gmail.com

Urăm un Crăciun fericit tuturor partenerilor Revistei Speranța



ROMAN LAWYERS



**8
8
Margareta Ulici
AGENTS
.COM. AU**



**Commonwealth
Bank**

Lucy Schneider



**Sorrana Remnick
WINMOORE
LAWYERS
COMMITMENT
EXCELLENCE
RESULTS**

**CAFÉ
TRANSYLVANIA**



Katy Delinke

MOTTO-UL REVISTEI SPERANȚA

*Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Cristos
Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și
împărăția Sa:*

*propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la
timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și
învățătura.*

*Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere
învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri
plăcute și își vor da învățători după poftele lor.*

*Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre
istorisiri închipuite.*

*Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul
unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba.*

2 Timotei 4:1-5

**VASS PORUMB
PHOTO STUDIO**



**Traian Secară
Minister of religion**



CE-MI DORESC DE ZIUA NAȘTERII DOMNULUI ISUS?

Păstor Cornel Ghiță, Biserica Maranata Melbourne

În ultimii aproape doi ani, aproape peste tot în lume suntem confrunțați cu schimbări care ne afectează modul nostru de viață, schimbări pe care nimeni înainte nu le-am fi putut anticipa. Această pandemie produce multă teamă, cauzează multă tensiune, chiar dezbinare și ură între oameni. Libertăți pe care ne-am gândit că este imposibil să le pierdem, vedem ce ușor le-am pierdut. Printre lucrurile pe care le-am învățat în perioada aceasta, sunt două care cred că ar trebui să ne dea mult de gândit.

- Cât de repede se pot schimba lucrurile în lumea în care trăim.
- Cât de ușor întreaga lume se poate încolona să meargă în aceeași direcție.

Prin harul lui Dumnezeu, peste câteva săptămâni din nou ne vom aminti de mărețul și importantul eveniment al nașterii Domnului Isus în ieslea din Betleem. Pentru cei mai mulți oameni, până în urmă cu un an sau doi, și chiar și acum în unele locuri, evenimentul este exploatat de comercianți și sărbătoarea ocazională întâlniri, petreceri, cadouri și poate chiar și o vizită la Biserică. Realitatea tristă este că cei mai mulți oameni au o atitudine de nepăsare față de unul din cele mai glorioase evenimente care au avut loc în istorie, pentru că nu înțeleg cine este Cel care S-a născut în ieslea din Betleem.

Aș dori să împărtășesc cu dumneavoastră ce-mi doresc eu în aceste zile de sărbătoare:

1. Să am credința Mariei și a lui Iosif.

Când îngerul i-a spus Mariei mesajul lui Dumnezeu, ea spune :

„Iată roaba Domnului, facă-mi-se după cuvintele tale !”.

- Credința a făcut ca ea să creadă imposibilul. De ce? Pentru că acest Cuvânt venea de la Dumnezeu și ea se încredea în Dumnezeu.

- Credința a determinat-o să accepte posibilele prejudecăți ale oamenilor și chiar ale lui Iosif.

- Credința a făcut-o să se smerească.

Credința puternică a lui Iosif o vedem în faptul că :

- El crede mesajul îngerului care i s-a arătat într-un vis.

- El ascultă și face întocmai după Cuvântul lui Dumnezeu. (Nu se desparte de Maria, deși el s-a gândit la lucrul acesta înainte ca îngerul să i se arate în vis. Când Dumnezeu îi spune să se ducă în Egipt, ascultă imediat. Același lucru îl face când Dumnezeu îi spune să se întoarcă din Egipt).

2. Să ascult cum au ascultat păstorii.

Păstorii au ascultat și au făcut ceea ce le-a cerut îngerul. S-au dus să-L vadă pe Pruncul născut în ieslea din Betleem. Aș dori să ascult ca și păstorii și inima mea să fie inundată de bucuria, splendoarea și strălucirea cerului, așa cum a fost inima păstorilor.

3. Să mă închin ca magii.

Ei nu făceau parte din poporul Israel. Au venit de departe să-L caute pe Împăratul de curând născut. L-au căutat, L-au găsit și l-au închinat. Darurile pe care ei l-au adus (aur, smirnă, tămâie) simbolizează ceea ce ei au crezut despre Cel născut. Ei au crezut că El este Împărat, că El este Profet, că El este Preot.

Ce-ți dorești de Crăciun?

Privind în jurul nostru la furnicarul de oameni care aleargă mai mult ca de obicei în aceste zile, dacă i-am întreba ce-și doresc ei cel mai mult acum, când sărbătorim nașterea Domnului Isus, unii ar spune : înțelegere în familie, alții sănătate, un serviciu, o mașină, o locuință, etc. Dragul meu, dar tu? Care sunt lucrurile pe care tu ți le dorești cel mai mult acum, când sărbătorim nașterea Fiului lui Dumnezeu?



CRĂCIUNUL 2021 – NE-A DAT, ORI NU NE-A DAT?

Păstor Teofil Ciortuz

Acum doi ani Crăciunul a fost normal, exact așa cum eram noi obișnuiți să fie. Servicii la Biserică, programele copiilor, tinerilor, concertele corului, orchestrei, cadouri, colinde și nelipsitul „Feliz Navidad” cu care încheiam cântatul în fața caselor celor vizitați cu colindele. Aceasta era situația acum doi ani.

Anul trecut, după vreo zece luni de pandemie în lume (și mai puțin în Australia), petreceam Crăciunul cu bucurie și, fără îndoială, cu speranța că nu va trece mult și ne vom reîntoarce la normal. Oare nu așa ni se promisese? Biletele de avion fuseseră ba rambursate, ba amânate, pentru că ne pusesem pofta în cui să mai călătorim, cel puțin pentru o vreme. Mascarea, distanțarea și dezinfectarea erau surori nedezipite de noi, victimele vremurilor.

Acum suntem iarăși în prag de Crăciun. Colindul românesc „Cristos se naște, Domnul coboară, Îngerii-I cântă, magii Îl adoră...”, suspină jalnic într-un fals teologic lamentabil. Corect este „Cristos s-a născut, Domnul a coborât...”, dar cine să mai verifice finețurile teologice când viața ne-a lovit în așa hal?

Adevărul, străvechiul adevăr, este că, la Crăciunul original, Dumnezeu NE-A DAT nu ce meritam, nici ce așteptam, ci ce ne trebuia, și anume „un Mântuitor care este Cristos Domnul”. În pandemia păcatului și a morții, Dumnezeu ni S-a dat pe Sine Însuși în persoana glorios de umană a Fiului Său, soluția de vindecare de virusul păcatului. El nu are (in)eficiența vaccinurilor scoase încă necoapte din cuptoarele laboratoarelor, nici nu poartă nota de plată pe care guvernele lumii (adică noi, contribuabilii, copiii și nepoții noștri) o vom plăti, ci este 100% garantat. „Sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat.” Și iarăși, spre deosebire de vremea noastră nătângă, Cristos nu se dă (aproape) cu de-a sila, pentru că altfel îți pierzi pâinea. „Dacă voiește cineva” – este scris deasupra intrării în Împărăția Lui. Și nici nu trebuie luat cu rapel și cu booster, pentru că Isus Cristos S-a jertfit „odată pentru totdeauna”.

Cerul și pământul

Adi Gliga

Cerul și pământul

În cântec răsună,

Îngeri și oameni

Cântă împreună.

Cristos se naște,

Domnul coboară,

Îngeri cântă,

Magii Îl adoră,

Păstorii-aleargă,

Ieslea o-nconjoară,

Mari minuni se întâmplară...

Din Răsărit vin

Magi cu bucurie

Cu dar de smirnă,

Aur și tămăie...

Cristos se naște!

Veniți la-nchinare

Cu vesel suflet,

Vesela cântare...

La Crăciunul original Dumnezeu NU NE-A DAT un lider politic sau militar, nici un activist social, nici un preasfințit, sau un preafecit, ci ne-a dat un Copil, un Fiu, un Rege, un Miel, un Domn, o Odraslă, o Jertfă. În cel mai bun caz, (din nefericire aceste cazuri sunt foarte rare), liderii omenesți ne vor binele temporar și ne impun soluții care să ne păzească pielea sau viața în fața vreunei atari urgii. (Dumnezeu fie lăudat pentru liderii buni și responsabili, cu teamă de Dumnezeu și cu rușine de oameni, care sunt agenții lui Dumnezeu pentru limitarea răului. Aceștia merită să fie respectați și votați, și au nevoie de rugăciunile noastre, dar și ceilalți au nevoie de rugăciunile copiilor lui Dumnezeu!)

Ce bine că Dumnezeu știe să dea ce ne trebuie! Laudă Domnului pentru pază, protecție, sănătate, încurajare, încă un an de har, glorie Lui pentru personalul și sistemul medical, pentru credincioșia Lui în păstrarea noastră în har! Slavă Lui pentru că, încă un an, Domnul NE-A DAT... și NU NE-A DAT... Completați dumneavoastră spațiile marcate cu puncte-puncte.





ÎN PAIELE UMILE ȘI SĂRACE

Valentin Popovici

În paiele umile și sărace,
În ieslea dintr-o margine de sat,
S-a pogorât, ca printre noi să-mbrace
Un Trup de om, Divinul Împărat.

Stăpânitorul slavei luminoase,
Coboară-ncet, făcându-Se „pământ”;
Și-un trupușor de carne și de oase
Se face-al veșnicilor Cuvânt!

Au amuțit într-un vârtej de zgură,
Îngrămădiți toți demonii-n blestem;
Scrâșnesc din dinți, striviți de lovitură,
Cu ochii pironiți spre Betleem.

Și-n leagănul sublim al bucuriei,
Cu vitele, afară din oraș,
În scutece și-n brațele Mariei,
Cu ochi senini, zâmbește-un Copilaș.

Iar primprejur, în zvon de sărbătoare,
Se-aliniază-n taină rând pe rând
Oștirile-ngerești strălucitoare,
Și Ceru-ntreg coboară pe pământ.

Ce fericiți eram, dar nu știam

Maria Luca

*Ce fericiți eram, dar nu știam,
Credeam că e normal așa să fim
Și în mândria noastră am uitat
Ce-nseamnă să iertăm și să iubim...*

*Noi nu știam ce fericiți eram
Să fim cu toți la masa de crăciun
Și să primim cu drag colindătorii
Ce se porneau în seara de ajun...*

*Ce fericiți eram... cădea zăpada
Și parcă albul ei ne curăța.
Ieșeam în noapte să privim ninsoarea
Și ne-alegeam în glumă câte-o stea...*

*Noi nu știam că-aceea-i fericirea:
Să poți nestingherit să hoinărești
Fără ca boala să-ți pândească pașii
Și teama să îți fure ce-ți dorești...*

*O, Prunc iubit, revarsă peste lume
Balsam de vindecare și iubirea!
Trezește-ne cu toți să înțelegem
Cu-adevărat ce-nseamnă... fericirea!*





„Căci Ezra își pusese inima să adâncească și să împlinească Legea Domnului, și să învețe pe oameni în mijlocul lui Israel legile și poruncile”. (Ezra 7:10)

Acesta este motto-ul Seminarului Teologic Penticostal PHILADELPHIA Melbourne, prima școală de Teologie Evanghelică românească din Australia. Deschiderea a avut loc în anul 2019, luna Septembrie. Au urmat doi ani de studiu, iar în ziua de 28 Noiembrie 2021 s-a desfășurat festivitatea de absolvire, în cadrul Bisericii Române Penticostale Philadelphia. Au absolvit 21 de studenți care au parcurs întreaga programă curriculară a școlii.

Serviciul divin special a fost condus de fratele păstor Gabi Izsak, păstorul coordonator al Bisericii Philadelphia și Director al Seminarului Teologic. Rugăciunea de deschidere a fost rostită înaintea Domnului de fratele diacon Vasile Drăgan, unul din membrii fondatori ai Bisericii Philadelphia.

Au luat cuvântul profesorii prezenți în următoarea ordine: păstor Teofil Ciortuz, de la Prima Biserică Baptistă Română; păstor Mircea Cîmpean, de la Biserica Penticostală Tabor; prezbiter Traian Iurescu, de la Biserica Penticostală Betania; păstor Doru Muresan, de la Biserica Penticostală Philadelphia.

Au transmis mesaje de felicitare pentru absolvenții Seminarului Philadelphia păstori și profesori din cadrul Școlii de Teologie Sola Scriptura, Chicago, SUA, care au predat diverse cursuri în decursul celor doi ani academici:

- păstor Prof. Dr. Crinișor Ștefan, Decanul Sola Scriptura
- păstor Prof. Luigi Mițoi, profesor Sola Scriptura,
- păstor Lector Univ. Dr. Nelu Brie, Rector ITP București, profesor Sola Scriptura.

Având în vedere condițiile pandemice în care a avut loc festivitatea, mesajele profesorilor au fost transmise prin intermediul internetului.



Festivitatea de absolvire a fost coordonată de fratele păstor Prof. Dr. John Berzava, Rectorul Sola Scriptura, care i-a felicitat pe absolvenți și pe profesori. Fratele Berzava a înmănat diploma de Doctor of Philosophy in Theology fratelui păstor Prof. Gabi Izsak, delegând în acest sens pe fratele



Păstor Gabi Izsak

păstor Prof. Doru Muresan, Secretarul Seminarului. Următoarele diplome au fost înmănate de către păstor Prof. Dr. Gabi Izsak, fraților: prezbiter Prof. Traian Iurescu, Doctor of Philosophy in Theology și prezbiter Prof. Traian Secară, Master in Theology; aceste titluri academice au fost obținute în cadrul Sola Scriptura College and Seminary.

Fratele Gabi Izsak împreună cu fratele Doru Mureșan au înmănat diplomele de absolvire cu specializarea Teologie Penticostala absolvenților primei promoții ai Seminarului Teologic Penticostal Philadelphia. Aceștia provin din următoarele Biserici:

- Australia, Melbourne (Philadelphia, Betania, Tabor), Port Pirie, Brisbane (Elim), Gold Coast (Grace)
- Noua Zeelandă (Ashburton)
- Fiji
- SUA.

Serviciul Divin special a fost împodobit prin cântări înălțate spre slava lui Dumnezeu de către un Grup de frați (Daniel Grunzu, Alin Grunzu, Dan Spătaru) și fanfara Philadelphia (dirijor Adrian Bordea). Rugăciunea finală de mulțumire a fost adusă lui Dumnezeu de către fratele diacon Petrică Tarcea, profesor al Seminarului.

Suntem recunoscători înaintea Domnului pentru această mare biruință și continuăm acest frumos proiect care este al tuturor românilor evanghelici din Australia și nu numai.

Slăvit, onorat și binecuvântat să fie Numele Domnului!

Păstor Gabi Izsak

1 DECEMBRIE 1918 - UNIREA NEAMULUI ROMÂNESC



„CĂTRE POPOARELE LUMII!” -

aceste a fost un manifest dat publicității și care spunea:

„Din ceasul acesta, oricum ar decide puterile lumii, națiunea română este hotărâtă a pieri mai bine decât a suferi mai departe sclavia și atârnarea”.

Mobilizarea maselor se făcuse, evident, în primul rând prin viu grai, dar și prin presa românească a vremii:

„Veniți cu toții la Marea Adunare Națională, care se va ține la 1 decembrie în Bălgradul lui Mihai Viteazul.

Veniți cu miile și cu zecile de mii! Lăsați pe o zi grijile voastre acasă, căci în această zi vom pune temelia unui viitor bun și fericit pentru întreg neamul nostru românesc”.

Și într-adevăr, zile bune înaintea datei de 1 Decembrie, toate drumurile și trenurile erau pline de români însuflețiți care veneau la cea mai mare sărbătoare a neamului lor. Trenurile, după cum relatează documentele vremii, erau împodobite cu mlădițe verzi de brad și cu drapele naționale. Pe întreg parcursul drumului spre Alba Iulia nu conteneau chiotele de bucurie și cântecele patriotice: „Deșteaptă-te, române”, „Treceți, batalioane române, Carpații”, „Ardealul ne cheamă”, „Hora Unirii” etc.

Tuturor acestor negocieri și speculații li se va pune capăt a doua zi, când venerabilul Gheorghe Pop de Băsești (1835-1919) va deschide lucrările Marelui Sfat Național cu memorabilele cuvinte:

„Acum slobozește, Doamne, pe robul tău, căci ochii mei văzură mântuirea neamului românesc”.

<https://www.historia.ro/>

Autor Dan Falcan

1 decembrie
La multi ani, Romania!



<https://anzacportal.dva.gov.au/>

Pentru Australia, Primul Război Mondial rămâne cel mai costisitor conflict în ceea ce privește decesele și victimele. Dintr-o populație de mai puțin de cinci milioane, s-au înrolat 416.809 bărbați, dintre care peste 60.000 au fost uciși și multe mii au fost răniți trupește dar și sufletește. În timpul războiului și după încheierea acestuia, supraviețuitorii s-au întors acasă, într-o țară recunoscătoare pentru serviciul lor, dar traumatizată de costul enorm al războiului.

Anunțul important că lupta s-a încheiat pe acest front și, odată cu ea, războiul, a fost întâmpinat cu bucurie în toată Australia. Dar bucuria nu era deplină. Prea mulți muriseră, prea mulți alții răniți sau îmbolnăviți din cauza serviciului lor de război.

În toată țara au fost ridicate memoriale pentru a-i cinsti pe cei care nu s-au mai întors acasă. Lor le datorăm libertatea generației noastre și viitorului națiunii noastre. Nu-i vom uita niciodată!

„Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi”. (Ioan 15:13)



Vineri, 19 Noiembrie 2021, după o perioadă lungă de așteptare și după câteva amânări cauzate de pandemia Covid-19, a sosit vremea bucuriei la nunta Diane Balint și a lui Aaron Perez. Serviciul de cununie, precum și recepția, au avut la Ballara Receptions, în Eltham.

În predica sa, pastorul Primei Biserici Baptiste Române din Australia, Teofil Ciortuz, a expus din Eclesiastul 4:9-12 cele cinci temelii ale unei căsnicii binecuvântate: munca împreună, umblarea împreună, încălzirea împreună, apărarea împreună și închinarea împreună. Suntem bucuroși să vedem cum Dumnezeu pune doi tineri credincioși în același jug al căsniciei și suntem încrezători că El îi va binecuvânta în anii care vor veni.

Păstor Teofil Ciortuz



A FOST CÂNDVA UN STAUL...

Costache Ioanid

A fost cândva un staul...
Nu cel din Betleem.
O peșteră ciudată,
o grotă de blestem.

Păstorul fără grijă
plecase pe poteci...
Dormeau pe sub păienjeni
ciorchini de lilieci.

O rază de lumină
nu pătrundea din cer.
De zgură era ziua,
și nopțile de fier.

Alunecau culbecii
pe jilavii pereți.
În fânul ud și putred
se-nghesuiau bureți.

Dar într-o noapte... îngeri
cântară la zenit.
Și parcă, printre stele,
o stea a răsărit...

Și, nu știu cum, deodată
veneau lumini de zori;
iar fânul era proaspăt
și mirosea a flori.

Zburară liliecii
și beznele s-au dus!
Iar eu cântam din fluier
cu îngerii de sus...

Dar iată, într-o parte
privirile mi-arunc
și văd, sclipind, o iesle,
și-n ieslea mea... un Prunc...

Veniți, veniți, voi îngeri,
păstori și oameni buni!
Veniți, voi magi ai vremii,
că-i vremea de minuni!

Și-pentru-a câta oară —
slăviți pe Dumnezeu!?
Căci Pruncul e Același,
iar staulul... sunt eu.



Unde ești omule?

Familia și Biserica sub asediu
Invitat special păstorul Viorel Iuga



Păstoriile organizatori ai programului „UNDE EȘTI OMULE?”, Gabi Izsak și Dorel Mureșan, l-au avut ca invitat în Studioul Philadelphia pe păstorul Viorel Iuga, care a mulțumit pentru invitație și și-a exprimat aprecierea față de această emisiune. Programul a decurs sub forma unui interviu, și păstorul Dorel Mureșan are prima întrebare:

Ps. Dorel Mureșan: Legat de presiunea și atacurile care se dau în aceste vremuri împotriva familiei și a Bisericii, când, în familie, termenii de *tată* și *mamă* trebuie înlocuiți, când se cere să nu se mai vorbească despre gen - bărbat, femeie; cum vedeți dumneavoastră aceste lucruri?

Ps. Viorel Iuga: Eu aș împărți atacul, cel asupra familiei și cel asupra Bisericii. Aș face referire la atacurile spirituale și apoi la atacurile societății. Vorbind de atacul la adresa familiei, știm bine că nu a început acum. Haideti să ne aducem aminte că prima familie a fost lovită la ea acasă, când satana a surprins familia în neveghe. Aici a fost prima lovitură. De la început familia a fost atacată, pentru că diavolul, care-L urăște pe Dumnezeu, luptă împotriva a tot ce iubește Dumnezeu. Familia este opera lui Dumnezeu, este iubită de El. Nu cred că a fost o generație în care familia, vorbind din punct de vedere spiritual, să nu fie atacată de duhurile răutății.

Dacă ne îndreptăm spre Biserică, este același tablou. Încă de la început Domnul Isus a spus că porțile locuinței morții vor ataca Biserica, pentru că altfel nu se explică de ce ni se spune că vom fi biruitori, dacă nu suntem atacați.

Mântuitorul a spus Bisericii adevărul: „*vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor*”. Oare cât de relaxați pot fi mieii în mijlocul lupilor? Din punct de vedere duhovnicesc, să nu uităm niciodată că atât familia cât și

Biserica sunt sub un atac permanent. Ceea ce luăm noi în discuție mai mult este faptul că observăm, la nivel social, global, un atac legislativ împotriva familiei și a Bisericii, un atac vehement, pe față.

Este absolut normal ca, într-o anumită perioadă, lucrurile din umbră să iasă mai mult la lumină. Dușmanii Bisericii, care altădată erau mai timizi și mai puțini la număr, astăzi sunt mai mulți, mai puternici și nu mai lucrează cu perdea. Ei luptă împotriva lui Dumnezeu pentru că familia aparține lui Dumnezeu.

Biserica aparține lui Cristos. Dacă Biserica ar aparține societății, cu siguranță că lumea ar iubi, sau ar tolera ce este al ei. Felul în care acționează societatea, din punct de vedere spiritual, este absolut normal. Ceea ce nu vedem noi normal este că într-o societate care pretinde că este democratică, o societate care respectă libertățile omului - de a alege, de a crede, de a se căsători sau nu, de a se asocia sau nu cu o Biserică - vedem că aici, într-o astfel de societate, lucrurile o iau razna. Și nu sunt călcate în picioare numai drepturile celor credincioși, ci drepturile cetățenilor.

Și asta trebuie să ne îngrijoreze, căci, dacă autoritățile încalcă drepturile mele ca familist, sau credincios, nu va dura mult și se vor încălca și drepturile celorlalți cetățeni. Altfel, spiritual vorbind, vă spun ce pot face mieii în mijlocul lupilor. Se vor strânge mai aproape de păstor, de Domnul Isus Cristos, deci presiunea asupra familiei și a Bisericii, dacă este gestionată corect, va întări familia și Biserica. Îngrijorarea noastră este mai mult din punct de vedere social, pentru că trebuie să recunoaștem că în ultima perioadă, creștinii s-au obișnuit cu binele pământesc, fiind legați de viața aceasta atât din punct de vedere material, cât și relațional. Pentru că am prins aceste vremuri de azi, unii

chiar cred că Scriptura s-a schimbat și este normal să fim iubiți și să fim prețuiți, dar istoria ne contrazice.

Ps. Dorel Mureșan: Așa cum spuneți, astăzi atacurile sunt mai vehemente pentru că lucrurile se fac fără perdea, fără rușine. Nu aveți sentimentul acesta că în tot acest joc social-politic nu mai există un... *arbitru*?

Ps. Viorel Iuga: Se poate vedea, mai ales în perioada aceasta de pandemie, că țările nu au gândit pe cont propriu, ci s-a mers pe o gândire la nivel mondial. Realitatea este că noi nu putem face nimic.

Singurul care poate să controleze și să schimbe lucrurile este Dumnezeu.

Atitudinea autorităților este normală - fiecare ascultă de stăpânul pe care-l slujește. Dacă lumea este dominată de cel rău, conducătorii lumii vor asculta de cel rău. Mie mi se pare strigător la Ceruri cât de tăcută este Biserica. Biserica este atacată foarte puternic, familia este atacată foarte puternic, dar reacțiile sunt mici și puține. Când a apărut ideea că nu mai avem voie să zicem *tată*, *mamă*, unde este reacția familiei, a Bisericii? Mi se pare că noi suntem foarte tăcuți și acceptăm foarte ușor tot ce ni se cere, încât nici nu mai este vorba despre o luptă, ci despre un atac în care noi capitulăm foarte ușor. Ar trebui ca Biserica să se trezească. Aici nu este vorba de schimbări de ordin administrativ, ci vedem că statul atacă o problemă doctrinară - a fi bărbat și a fi femeie nu este o alegere, este un dar dumnezeiesc, cuvintele *tată* și *mamă* nu este o alegerea a mea, sau a unui congres oarecare, nu, Dumnezeu Însuși se prezintă ca Tată al nostru. Măine nici lui Dumnezeu nu vom mai avea voie să-I spunem *Tată*. Și mă mâhnește mentalitatea aceasta - atât de ușor acceptăm: „*Este lege, nu avem ce face...*”. Parcă suntem robi ai unui sistem.

Cred că ar trebui să luptăm, bineînțeles cu armele spirituale, și democratice, pentru adevăr, pentru dreptate, pentru principii, pentru doctrină. Cuvintele menționate sunt cuvinte ce țin de convingerile noastre teologice, la care nu ar trebui să renunțăm niciodată, chiar dacă ar trebui să plătim cu prețul vieții.

Ps. Gabi Izsak: Una din problemele cu care ne confruntăm este lipsa imboldului de a lupta, așa cum spune Iuda: „*vă îndemn dar să luptați pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna*”. Și aceasta este și la nivel de familie, cât și de Biserică. În perioada aceasta suntem sub mari restricții. Ca Biserică ne vedem efectiv legați de mâini, în imposibilitatea de a face ceva.

Ps. Dorel Mureșan: Sunt aplicate amenzi colosale, de mii de dolari, dacă te aduni. Sunt niște prețuri foarte mari de plătit. Biserica este în acest moment paralizată, ne adunăm într-un număr de 5 persoane, apoi 10, 15, suntem orașul cel mai închis din lume. Protestele sunt întâmpinate cu violență de forțele de ordine, rezistăm de la o săptămână la alta, starea spirituală și emoțională a Bisericii este în declin.

Ps. Viorel Iuga: O să încep cu precizarea că nu vreau să judec pe nimeni. Cred în libertatea fiecărei Biserici locale de a lua decizii, prin călăuzirea lui Dumnezeu, pentru momentul respectiv, dar o să vin cu câteva întrebări:

Deciziile pe care le-a luat Biserica în ultima perioadă au de-a face cu împlinirea mandatului lui Cristos, sau au de-a face cu ascultarea unei autorități pământești? Ascultarea de o autoritate pământească ne ajută la împlinirea menirii pe care ne-a dat-o Domnul? Când ascultăm de autorități creștem spiritual, avem mai multă pace cu Dumnezeu, mai multă liniște, mai multă bucurie în familie, ne ajută în educarea copiilor, în evanghelizare personală? Ne ajută mai bine relațional, sufletește, sau vorbim despre o perioadă îndelungată în care se pare că nu există lucru mai important decât binele nostru trupesc și vremelnic. Dacă voi ajunge la concluzia că

ascultarea mea, obediența mea are de-a face doar cu lucrurile pământești, dar în relația cu Dumnezeu mă încurcă, nu ar fi vremea să mă gândesc serios la o schimbare?

Apoi, restricțiile care au fost puse în perioada aceasta au fost restricții pur administrative, sau restricții doctrinare? Pentru noi, evanghelicii, închinarea publică nu este o problemă pur organizatorică, ci este vorba de o învățătură duhovnicească. Noi, păstorii, nu ar trebui să uităm predicile noastre din trecut, când spuneam că închinarea publică este lăsată de Dumnezeu, citând: „*Acolo dă Domnul binecuvântare, unde frații sunt împreună!*”. Dar dacă eu pot permite astăzi unui stat să intre în doctrina închinării publice, ce garanție am că mâine nu va intra, spre exemplu, în doctrina botezului? Pot veni să spună că actul scufundării distruge psihologic, că nu este libertate de a-i boteza cu furtunul, la Niagara, sau mai știu eu unde...

Nu de mult am vizitat o familie, unde fratele și sora mi-au vorbit cât de multe amenzi au plătit pe vremea comunismului, pentru că i-a găsit Miliția închinându-se în casă împreună cu alți credincioși. Dumneavoastră spuneți că puteți să fiți amendați. Bunicii noștri au fost amendați pentru multe lucruri, diferența dintre ei și noi este că ei nu au cedat, dar noi cedăm foarte ușor. În acea vreme au fost unele Biserici închise și credincioșii au intrat pe geam pentru că ei credeau în adunarea împreună și au riscat pentru asta. Dacă o să-mi spuneți că o să fim bătuți, istoria noastră vorbește de frați de-ai noștri care au fost duși de jandarmi, și erau bătuți, din post în post. Biserica a trăit aceste timpuri, iar eu nu cred că noi suntem o generație specială. Noi, ca și alte generații, avem posibilitatea alegerii: alegem să suferim, alegem să folosim niște pârgii, sau alegem să cedăm. Bunicii noștri au trăit într-un sistem totalitar, unde ori te-ai supus, ori venea pedeapsa, și mulți dintre ei au ales să nu se supună. Întrebarea mea este: noi mai avem măcar un pic de reacție? Facem

scrisori, ne adresăm cuiva, atragem atenția, sau înghițim?

Oare nu cumva statul ne-a cumpărat prin bine, și pentru că ne-a dat atâtă bine, ne-a intrat în cap că dacă acum ne dă ceva rău trebuie să înghițim fără discernământ? Și ceva mai rău: acum că ne-am obișnuit cu binele, nu cumva ne ia statul binele? Iar dacă vorbim despre amenzi și suferințe, iarăși mă întorc la predicile noastre. Vă aduceți aminte pe cine îi apreciam noi cel mai mult? Pe cei care au fost bătuți și schingiuiți. Noi, predicatorii, i-am dat exemplu pe cei care și-au pus în joc viața pentru adevăr. Noi ar trebui să ne cercetăm înaintea lui Dumnezeu, și să acceptăm acele schimbări pe care ni le permite Scriptura, dar nu pot să schimb adevărul lui Dumnezeu. Pentru ce aș face-o? Eu am predicat că cel mai scump meniu a fost un blid de linte, pe care l-a plătit Esau. Vorbim de Iuda și cei 30 de arginți. Acum, pe cât să vindem noi, credincioșii de astăzi, convingerile noastre pe care le avem de o viață?

Știu că suntem cu toții în aceeași barcă, iar perioada aceasta de pandemie a fost un test pentru noi toți. La unii a scos la suprafață ceea ce era în interior - ne credeam tari, pe poziție, ca Simon Petru: „*Eu, Doamne... niciodată...*”. Soluția este să ne pocăim și să ne cerem iertare înaintea lui Dumnezeu.

Nu mi-ar place să aud de frați și surori care suferă, dar dacă ar mai ține Dumnezeu lumea aceasta și s-ar scrie în istorie: „*Prima care s-a ridicat pentru călcarea drepturilor doctrinare a fost Biserica din Melbourne, iar frații au fost amendați, și-au pierdut locurile de muncă și au trăit o săptămână dintr-o coajă de pâine adusă de un corb al lui Dumnezeu; apoi Dumnezeu a folosit această lucrare la o trezire în națiune*”. Ce-ați zice de această istorie?

Nu noi scriem istoria, o scrie Dumnezeu.

(Va urma în ediția următoare, cu referire la familie, în special la cazul familiei Furdui)

Binecuvântare!

Biserica Pentecostală Betania

În ziua de 14 Noiembrie 2021, familia Paul și Georgiana Robu l-au adus pe micuțul Levi la binecuvântare, în Casa de rugăciune.

Păstorul Pavel Moza a adresat Bisericii cuvinte de îmbărbătare pentru această perioadă de încercări, când Dumnezeu încă promite și dă binecuvântări. El a spus: În mijlocul bolilor, accidentelor și problemelor vieții, mai vedem noi binecuvântările lui Dumnezeu? Sau noi vedem aceste binecuvântări atunci când copiii noștri sunt asigurați din punct de vedere financiar, atunci când nu trecem prin boală? Avem în Sfintele Scripturi oameni binecuvântați de Dumnezeu, prooroci, cum a fost Elisei care a avut o măsură îndoită din duhul lui Ilie, și totuși moare de o boală. Oare țepușul apostolului Pavel să fie o binecuvântare? „*Harul Meu îți este de ajuns*”, i-a spus Dumnezeu. În Evrei, capitolul 11, sunt prezentați oameni care l-au iubit pe Dumnezeu, dar au fost dați pradă animalelor, au fost răstigniți, aruncați în foc, tăiați în două cu ferăstrăul. Este aceasta binecuvântare?

Noi astăzi nu predicăm pentru Levi, pentru că el încă nu poate înțelege. Cuvântul lui Dumnezeu se îndreaptă spre cei care înțeleg, chiar dacă ne închidem urechile câteodată. Noi considerăm binecuvântare atunci când avem tot ce ne trebuie. Dar niciodată nu trebuie să confundăm binecuvântarea de la Dumnezeu cu câștigurile noastre materiale. Sunt miliardari în lumea asta care-l blestemă pe Dumnezeu. Ei fac legi care sunt o scârbă înaintea ochilor noștri. Și le merge bine... Au viață lungă și nu ajung în spitale, și sunt frați și surori în Biserica noastră care își duc poverile cu greutate, bătrâni, plini de încercări de tot felul. Dar nimeni să nu se înșele, noi știm din Scripturi că Dumnezeu pedepsește păcatul, l-a pedepsit în toate timpurile, îl pedepsește și astăzi.

Da, dragii mei, aceasta este calea, sunt binecuvântări chiar și atunci când Dumnezeu îngăduie încercări în viața noastră. Dar lucru important este că atunci când se va auzi strigarea lui Isus să-ți auzi numele: „*Vino rob bun. Ai purtat poveri grele, dar ai rămas în picioare*”.

Revenind la micuțul Levi, acest copil va depinde în mare măsură de părinții lui, până la o anumită vârstă, dar va depinde de Dumnezeu pentru tot restul vieții lui. Și ce ne cere Domnul? În primul rând ascultare de Cuvânt. Dumnezeu este dragoste, l-a trimis la moarte pe Fiul Său pentru ca noi să fim mântuiți, dar să nu uităm că El este și un foc mistuitor.

Frate Paul și sora Georgiana, copiii voștri trebuie să rămână în ascultare de Domnul, să trăiască în frică de Domnul, și asta va depinde foarte mult de părinți. Să îl aveți pe Isus, Mântuitorul vostru, ca model în viață, având o relație personală cu El, o relație de rugăciune. Copiii voștri să se învețe de mici să se apropie de Dumnezeu. Să vă ajute Domnul să vă cunoașteți toate responsabilitățile. Dar dacă veți iubi Cuvântul lui Dumnezeu, El vă va asculta atunci când veți apela la îndurarea Lui. Dumnezeu să vă binecuvânteze, frate Paul și soră Georgiana, și să îi binecuvânteze pe copiii voștri: Ema, David și Levi. Amin!

Binecuvântarea din Numeri 6:24-27 a fost citită de către păstorul Beni Pop, iar rugăciunea de binecuvântare a fost rostită de păstorul Bisericii, Pavel Moza.



UN MESAJ PENTRU TINE *(Cartea Apocalipsa - explicată simplu!)*

CELE ȘAPTE SCRISORI - Apocalipsa cap. 2-3 - *Biserica din Tiatira*
Păstor Teofil Ciortuz, Prima Biserică Baptistă, Melbourne



Înțelegem din scrisoarea către Tiatira că Dumnezeu ne cheamă și așteaptă să ne pocăim. Dar să nu facem cumva greșeala să credem că așteptarea Lui va fi infinită.

Știi faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi.

Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea care se zice prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor.

I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei! Iată că am s-o arunc bolnavă în pat; și celor ce preacurvesc cu ea am să le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor.

Voi lovi cu moartea pe copiii ei. Și toate Bisericile vor cunoaște că «Eu sunt Cel ce cercetează răunchii și inima»: și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui.

Vouă însă, tuturor celorlalți din Tiatira, care nu aveți învățătura aceasta și n-ați cunoscut «adâncimile Satanei», cum le numesc ei, vă zic: Nu pun peste voi altă greutate. Numai țineți cu tărie ce aveți, până voi veni!

Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu. Și-i voi da luceafărul de dimineață.»

Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul. (Apocalipsa 2:19-29)

Domnul Isus cunoaște, și aceasta este aprecierea laudativă la adresa Bisericii din Tiatira: fapte, credință, dragoste, slujbă, răbdare, dar în Biserica din Tiatira era o femeie

numită Izabela, (sau probabil este un pseudonim, referindu-se la soția lui Ahab din Vechiul Testament) care se zicea prorociță. Ea îi învăța pe oameni să se dedea la curvie și să slujească idolilor. Din nou apar cele două elemente: imoralitate și idolatrie. Să ne întoarcem la ceea ce vrea Dumnezeu de la noi. Dumnezeu ne cheamă, ne așteaptă, ne cere să ne pocăim. Este uimitoare bunătatea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, care, unei astfel de femei îi dă totuși vreme să se pocăiască, dar ea nu vrea să se pocăiască de curvia ei.

Oare vremea în care trăim, cu situația prin care trecem, cu greutatea care vin, oare nu cumva este o vreme dată în care să ne pocăim? De ce nu se pocăiesc oamenii? Un motiv este că nu vor, ca și Izabela. Mă uimește bunătatea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. Încă îi mai dă timp. Ea, și celor ce preacurvesc cu ea, vor avea parte de un necaz mare. Deși Dumnezeu ar putea să-i trântască la pământ, totuși îi îndeamnă la pocăință. Este cutremurătoare diagnoza pe care Domnul Isus o pune în continuare: răsplata după faptele fiecăruia.

Însă cei care nu au fost infectați de acest germen de învățătură stricăță care pătrunsese în Biserică, sunt îndemnați să țină cu tărie, adică să rămână lângă Cuvântul lui Dumnezeu, lângă credința pe care au primit-o, cu sfințenia și neprihănirea pe care le-au primit, să țină toate acestea cu tărie, să nu abandoneze lucrurile pe care le au, până la venirea Domnului.

Celui ce va birui Domnul îi promite că va primi putere de autoritate, de poziție, de stăpânire. Cine are urechi să asculte...

Ce ne spune scrisoarea aceasta? Dumnezeu ne cere, ne așteaptă, ne pretinde să ne pocăim. Greutățile care vin, strânsoarea aceasta în care Dumnezeu ne strânge, sunt un îndemn în plus să ne pocăim. Pocăință înseamnă recunoașterea stării, înseamnă regretul și părăsirea stării în care suntem, întoarcere la locul de unde am căzut, reluarea lucrurilor sfinte și bune pe care le-am făcut altădată. Pocăință înseamnă întoarcere, schimbare a vieții. Pocăința este soluția pe care Domnul Isus Cristos o dă în toate aceste scrisori, cu excepția Bisericii din Smirna, care trecea prin mari suferințe și prin persecuție, și Biserica Filadelfia, o Biserică misionară.

Pentru celelalte Biserici, și pentru noi, chemarea, insistența Domnului Isus este să ne pocăim. Această scrisoare ne spune că Dumnezeu ne așteaptă, iar chemarea și insistența Lui sunt la pocăință.

Într-o ocazie, Domnul Isus a fost întrebat despre știrile politice din vremea de atunci: „Ce ne spui despre Pilat, care a amestecat sângele închinătorilor galileeni cu sângele jertfelor lor?”. Domnul Isus le răspunde: „Dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel! Ei nu au fost mai păcătoși decât voi, pocăiți-vă!”. Apoi l-au adus știrea despre un cutremur, sau ce o fi fost acolo: „Doamne, ai auzit despre cei 18 inși peste care a căzut turnul din Siloam?”. Domnul le zice: „N-au fost mai păcătoși decât voi, dacă nu vă pocăiți toți veți pieri la fel”. (Luca 13)

Soluția Domnului Isus, atunci și acum, este aceeași. Domnul ne poruncește, ne așteaptă să ne pocăim, dar așteptarea Lui nu este veșnică.

Dumnezeu, atât prin încercări cât și prin bunătatea Lui, ne îndeamnă la pocăință, „dar prin împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei lui Dumnezeu”. (Romani 2:5)

Să nu amânăm, „Astăzi, dacă auziți glasul Lui nu vă împietriți inimile...” (Evrei 3:15) Apostolii, de asemenea, au chemat: „Ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, împăcați-vă cu Dumnezeu”. (2 Corinteni 5:20)

Frați și surori, soluția există și rămâne pentru totdeauna - POCĂINȚA! Acesta este vaccinul lui Dumnezeu împotriva păcatului: pocăința personală, pocăința în familie, în Biserică și, de-ar da Dumnezeu, pocăința și în națiune.

Câteva minute cu mama...

<https://www.voceacrestinilor.com/>
15 Noiembrie 2021

În săptămâna care a trecut, într-una din zile, mama a avut o bucurie deosebită: patru din cei șapte copii au venit acasă, fără să se fi vorbit înainte. La ore diferite, fiecare a tras o fugă până acasă, așa cum a putut. Și au lăsat câte o scrisoare pentru autorități să îi ajute să se întoarcă acasă. Albert, auzind că frații lui mai mari au scris scrisori, a fost foarte curajos și a dorit să scrie și el propria scrisoare. Își dorește să fie împreună cu părinții și cu toți frații lui.



Așteptăm cu nerăbdare ca cei în drept să ia act de dorințele copiilor și să ia măsuri în direcția reunificării familiei. Ca urmare a vizitelor secrete acasă, angajații Jugendamt și îngrijitorii de la cămine au început să facă presiuni mari asupra copiilor. Le-au interzis până și să vorbească cu orice persoană cunoscută, în cazul în care o întâlnesc.

Este evident modul meschin în care încearcă să constrângă și să manipuleze copiii. Avem indicii serioase că de fapt angajații de la căminele copiilor sunt în conflict de interese atunci când trimit rapoarte despre întâlnirile dintre părinți și copii. Căminele în care se află copiii sunt cămine private, care își oferă serviciile de cazare către Jugendamt. Este evident că ei doresc să aibă la cămin cât mai mulți copii, pentru cât mai mult timp.

O să revenim asupra subiectului cu descrieri mai exacte ale situației.

Petru, Cami și copiii lor, David, Naomi, Estera, Natalia, Ruben, Albert și Lea au în continuare nevoie de susținerea noastră în rugăciune, de participare în număr cât mai mare la acțiunile care se organizează și, cel mai important, de ziua când familia lor va fi reîntregită.

Vă mulțumim. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Familia extinsă Furdui

O, mama mea...

(autor necunoscut)

**Când ochii mi-am deschis întâia oară
Văzut-am chipu-ți blând și iubitor.
Simțit-am adierea ta ușoară,
Eram în brațul tău ocrotitor.**

**Priveam spre tine, ca printr-o mahramă
Și nu puteam rosti niciun cuvânt.
Doar te simțeam că tu ești a mea mamă,
Ce Domnul mi te-a dat pe-acest pământ.**

**M-ai legănat din noapte până-n noapte
Și mi-ai cântat din zori până-n apus.
M-ai alintat mereu în calde șoapte
Și mi-ai vorbit cu drag despre Isus.**

**M-ai îngrijit și m-ai crescut cu lacrimi,
Și fără încetare m-ai iubit.
M-ai învățat să fiu om între oameni
Și m-ai iertat mereu când ți-am greșit.**

**M-ai mângâiat la ceas de suferință,
M-ai învățat să rabd, s-aștept, să sper.
Mi-ai inspirat a Domnului credință,
Și-n taină, pașii mi-i-ndreptai spre Cer.**

**Îți mulțumesc mămico, pentru toate,
Și-L rog pe Domnul, viață să-ți mai dea.
Să-ți dea putere, zel și sănătate,
Să te mai am aici mămica mea.**

**Ca să mă crești ți-ai dat întreaga vlagă,
Cu zâmbetul tău cald m-ai înflorit.
O, cum să nu te-ador mămico dragă,
Când știu cu ce iubire m-ai iubit.**

**Să nu mă lași, o, mamă, niciodată,
Căci mângâiere fără tine nu-i.
Iar totuși de va fi să pleci odată,
Să mă aștepți pe plaiul cerului.**

REALIZEAZĂ ELEMENTUL FRICII - II

Fragmente din cartea „19 lecții de la Covid, pe care Biserica NU le poate ignora” de păstor Nati Costea
(Erată: Titlul articolului din numărul trecut este: Realizează elementul fricii - I)

ȚI-E FRICĂ?

„De ce vă este frică?” este prima întrebare pe care le-a pus-o Isus ucenicilor Săi când i-a prins furtuna. Aici este istorisirea pe scurt:

„Isus S-a suit într-o corabie, și ucenicii Lui au mers după El. Și, deodată, s-a stârnit pe mare o furtună atât de strașnică, încât corabia era acoperită de valuri. Și El dormea. Ucenicii s-au apropiat de El și L-au deșteptat, strigând: „Doamne, scapă-ne, că pierim!”. El le-a zis: „De ce vă este frică, puțin credincioșilor?”. Apoi S-a sculat, a certat vânturile și marea și s-a făcut o liniște mare. Oamenii aceia se mirau și ziceau: „Ce fel de om este acesta, de-L ascultă până și vânturile și marea?”.

(Matei 8:23-27)

Isus urcă în corabie cu ei ca să treacă pe partea cealaltă. El știa că se apropia furtuna și alege să îi treacă prin ea. Așa face El. Ne-a spus că vom trece prin furtuni, suferințe și încercări în viață, însă El va fi alături de noi. Poate că a făcut aceasta pentru că a vrut să îi învețe o lecție. Apoi El merge la culcare. Ei îl trezesc și El liniștește furtuna, dar nu înainte de a-i muștra pentru frica și necredința lor – observați cum acestea merg mână în mână.

În esență, provocarea pe care le-a dat-o Isus ar fi: „De ce vă este atât de frică, chiar dacă Mă aveți cu voi în barcă? Nu știți că sunt Fiul lui Dumnezeu și M-ați văzut făcând multe minuni? Ce este în neregulă cu credința voastră? Vă este frică pentru că și credința voastră este mică. Nu ați acumulat nici atâta credință în Mine cât să treceți prin furtună alături de Mine.”

Da, Covid-19 este o furtună înfricoșătoare. Da, viețile sunt în pericol. Da, pericolul este real. Da, marea este furtunoasă. Da, barca

se zgâlțâie. Da, valurile intră înăuntru. Dar barca noastră este diferită de celelalte bărci din lume, aflate pe marea aceasta. În barca noastră se odihnește Isus! Da, în mijlocul furtunii, El Se odihnește. Identitatea Lui nu este influențată de furtună. Pacea Lui nu este furată de furtună. Iar El ne-a promis aceeași pace și liniște în vremuri tulburi, ca în vremuri bune. Isus a liniștit furtuna. El va liniști și furtuna aceasta. Noi lăudăm un Domn care poate calma furtuni. Furtunile îl ascultă. Vântul îl ascultă. Mările îl ascultă. Natura îl ascultă. Coronavirusul îl ascultă. Cât de bine L-am prezentat pe Isus altora? Cât de autentică este domnia lui Dumnezeu în noi? Cât de puternică este credința noastră? Împărtășind-o cu alții le aduce speranță, liniște și pace. Provocarea din zilele noastre este să întărim credința în oameni. Fie că e pe rețelele sociale, convorbiri telefonice sau vizite acasă, suntem chemați să îi întărim în credință.

Frica nu poate pur și simplu să se risipească. Frica este o emoție reală, care îi blochează pe oameni. Trebuie să ajutăm oamenii să se ridice deasupra fricii, crescându-le credința. Puțină credință nu este de ajuns. Isus a spus că o credință puțină este egală cu frica. Doar o credință puternică poate combate elementul fricii. Nouă ni s-a dat o măsură îndoită de credință (Romani 12:3) și este responsabilitatea noastră să creștem acea credință. Situația actuală a arătat cât de nepregătiți sunt oamenii și cât mai este de lucru. Iar noi trebuie să mergem și mai profund.

Frica din spatele fricii

Care este atunci frica reală cea mai mare? Frica de a nu contacta coronavirusul? Frica de a fi bolnav?

Frica de a ne pierde sănătatea? Sau este ceva mai adânc decât frica aceasta de virus? Cred că este frica din spatele oricărei frici, care consumă oricare altă frică – **frica de a muri**. Aceasta este frica despre care puțin vorbesc, dar în care sunt înrădăcinate toate fricile noastre. Majorității oamenilor le este frică de moarte. Chiar multor creștini le este frică de moarte. Toată lumea știe aceasta. Guvernul știe aceasta. Mass-media știe aceasta. Lumea economică știe aceasta. Și mizează pe aceasta când se joacă cu mințile oamenilor. Dacă te uiți la știrile zilnice sau arunci un ochi pe platformele de socializare, ești copleșit de istorisiri care induc frica despre scenarii înfricoșătoare. Și astfel sunt controlate masele. Acestea sunt vești triste pentru majoritatea oamenilor, în afară de noi, creștinii. Aici este zona unde putem străluci. Aici este locul unde putem aduce speranță. Este locul unde avem oportunitatea de a vorbi despre viața de dincolo de moarte. Noi avem mințile înnoite. Avem o perspectivă înnoită. Vedem viața așa cum o vede Dumnezeu și avem nădejde dincolo de viața aceasta. Lăsați-mă să vă reamintesc de această asigurare pe care o găsim în Evrei 2:14-15: „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul, și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor”.

Haideți să aruncăm o privire la acest pasaj:

- Noi suntem copiii lui Dumnezeu.
- Luăm parte la tot ceea ce a făcut El pentru noi.

- Prin moartea Lui, Isus l-a distrus pe diavolul, care are puterea morții.

- Prin moartea Lui, Isus i-a eliberat pe toți cei care erau robiți de frica de moarte.

Pe cruce, Isus a distrus atât frica de moarte, cât și moartea însăși. Pentru că suntem una în El prin moartea Lui, suntem una în El și prin învierea Lui. (Romani 6:5) Este uimitor că Noul Testament se referă la cei care au murit prin sintagma *au adormit*. Chiar și cuvântul cimitir vine din termenul *koimitorion*, care înseamnă loc de odihnă. Când cineva adoarme, te aștepți și să se trezească.

În calitate de copii ai lui Dumnezeu trebuie să ne încurajăm unii pe alții, să privim dincolo de această viață. Suntem avertizați de apostolul Pavel că *„dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Cristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii”*. (1 Corinteni 15:19) Viața capătă însemnătate când acceptăm întru totul învierea. Acela este capitolul cel mai glorios,

nu viața aceasta. Versetul acesta din Coloseni 3:4 capătă o nouă însemnătate: *„Când Se va arăta Cristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă”*. Iar aceasta ne duce înapoi la credință, o credință care se ridică deasupra oricărei frici.

Credință în locul fricii

Întrebarea cu care ne confruntăm acum este aceasta: *„De ce tot experimentez această frică, chiar eu, care consider că am credință?”* Frica este o emoție pe care oamenii o experimentează atunci când se simt amenințați. Este unul dintre sentimentele umane cele mai intense și este dată de Dumnezeu. Frica ne protejează. Este folosită pentru a ne teme de Dumnezeu. Să simțim frică nu este un păcat. Să cedăm fricii este un păcat. Să ascultăm de frică este, de asemenea, păcat. Frica trebuie să ne conducă la credință. Avem o alegere de făcut: să luăm această emoție și să o lăsăm să devină realitate sau să alegem credința în Dumnezeu în locul acestei emoții. Întrebarea este atunci:

„Ce facem când ne este frică?”.

La cine mergem? Mergem la Dumnezeu, stâncă noastră. Când Dumnezeu i-a spus lui Iosua să fie puternic și curajos, El i-a spus, de asemenea, și cum va putea să fie așa: Domnul Dumnezeu avea să fie cu el oriunde va merge (Iosua 1:9).

Ne putem conforma modelului fricii acestei lumi sau putem să devenim oameni ai credinței, care aleg să fie puternici și curajoși în mijlocul pandemiei. În această perioadă, rolul nostru ca oameni ai credinței este să ne ajutăm familiile, prietenii, vecinii și comunitatea să se ridice deasupra fricii și să crească în credința în Dumnezeu în fiecare zi. De asemenea, trebuie să ne uităm în jur și să fim conștienți de faptul că majoritatea oamenilor sunt înfricoșați. Noi avem antidotul pentru această frică –

Isus, Mântuitorul lumii. Noi putem aduce speranță celor din jurul nostru, împărtășind despre felul Lui credincios de a fi lângă noi. Aceasta este o oportunitate pe care nu o putem rata.

Motive pentru care să zâmbesci...

(NU PLUTIM ÎN DERIVĂ!)

Mai avem motive să zâmbim când vedem câte lucruri se petrec în jurul nostru? Și nu e nevoie să le număr. Trăim evenimente dramatice, deprimante. Ce ne poate face totuși să zâmbim într-o lume ce se afunda pe zi ce trece în deznădejde? Când nimeni nu-ți poate promite nimic, un viitor mai bun, o cale de scăpare dintr-un cotidian sumbru... și chiar dacă o face, nu te poți baza că se va ține de cuvânt.

Mă întorc la Biblie, la Cuvântul scris, și pot să afirm cu tărie: nu plutim în derivă, oricât de neînțelese ar părea căile vieții. Azi ești sus, mâine jos și trăiești cu impresia că nimic și nimeni nu te mai poate ridica. Exista SPERANȚĂ! Și aceasta este unică: ISUS CRISTOS.

Promisiunile unui DUMNEZEU VEȘNIC ne pot ține în picioare. Nimic din ceea ce a spus până în prezent nu a fost fără acoperire, fără finalitate. Putem avea încredere că El va duce la bun sfârșit ceea ce a început cu neamul

omenesc. Nu, nu plutim în derivă. Avem un DUMNEZEU care stabilește traiectoria orbitelor și ține întreg universul în mâinile Sale.

DUMNEZEU a spus în Apocalipsa 22:5 *„Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor”*.

Am motive să zâmbesc și bucuria mea să biruiască noaptea întunecată a acestei lumi, fiindcă știu SIGUR că se va sfârși. Iar sfârșitul va fi un nou început. În favoarea noastră. Cu o condiție: să credem în Cel pe care L-a trimis Dumnezeu, în Isus Cristos!

Dana Dobre



Un bob de rouă

Valentin Popovici

*Cum bobul de rouă, lipit de petale,
Se uită din negura plină de jale
Spre bolta albastră de peste abis
Și caută-n zare un soare, un vis...*

*Așa îmi înalț înspre Tine privirea,
Isuse iubit, ca să-Ți văd strălucirea,
Să prind din lumină crâmpene de jar,
Și-apoi să le dau tuturor în dar.*

*Mi-e dor de lumină, mi-e dor de cântare,
Așa cum și ranei i-e dor de-alinare,
Așa cum suspinul așteaptă tăcut
Pe fața scuipată un dulce sărut.*

*Și nu-s decât stropul căzut pe-o cicoare
Ce-a prins în lentilă o rază din soare;
În lumea în care nădejtile pier
Sunt lacrima tristă cu ochii spre Cer.*

*Mi-e dor de iubirea dintâi, de pe Munte,
Parfumul ei drag să-mi mai curgă pe frunte.
O, Doamne, păstrează-mi credința cu zel,
Să flutur voios al iubirii drapel.*

*Mi-am prins suferința de bolta înaltă,
Și plânsul de malul din partea Cealaltă;
Durerea cu Cerul senin mi-am legat
Și-n lacrimă Soare am tot adunat.*

*Aștept doar un freamăt de șoaptă cerească
În Țara minunilor să mă trezească,
Și-n taină cu Domnul meu, Soare divin,
Să fiu contopit pe vecie, deplin!*

Stăm acasă (la noi),

Păstor Iosif Anca

sau plecăm ACASĂ (la Domnul)?

În perioada restricțiilor provocate de pandemia virusului COVID-19, recomandarea generală este să „stăm acasă”. Da, unii stau în carantină sau izolare sanitară, alții stau acasă în autoizolare, pe motive de închidere a școlilor, a Bisericii, a locurilor de recreere sau a localurilor de distracție, chiar și a unor locuri de muncă și, mai nou, a unor localități carantinate. Revenirea la ceea ce până acum am numit o viață normală nu poate fi prevăzută cu exactitate de oameni când va fi posibilă.

Cum trebuie să ne raportăm noi, cei care-L cunoaștem pe Dumnezeu, în vremea aceasta? Să fim conștienți că diavolul și acoliții săi vor să folosească situația aceasta inedită în favoarea scopurilor lor meschine. De asemenea, să fim siguri că Stăpânul universului controlează totul și că în vremea aceasta se derulează o etapă a planului Său etern. Să nu ne grăbim însă să credem că putem cunoaște ușor dimensiunea completă a acestor realități spirituale, pentru că Domnul ne descoperă doar ceea ce ne este de folos. Ceea ce adesea este tainic are scop formarea și testarea noastră. În schimb, sunt lucruri care trebuie să le știm bine, pentru ca tot ceea ce se întâmplă să se petreacă în folosul nostru.

În condițiile prezente, să reevaluăm realitatea vieții de aici și perspectiva eternității. Aici, pe pământ, este *acasă* (la noi), unde putem să alegem cum să trăim. Astfel, avem harul să-L invităm pe Domnul în viața noastră (privată) și să trăim în prezența Lui. Domnul Isus spunea: „*Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.*” (Ioan 14:23) Când era pe pământ El a acceptat invitațiile celor ce L-au dorit în casa lor. De la familia iubită din Betania, la fariseul Simon; nu găsim scris că Domnul a refuzat invitația cuiva de a intra în casa lui. Chiar în absența unei invitații formulată verbal, văzând dorința lui Zacheu, Domnul a zis: „*Zachee, dă-te jos de grabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta.*” (Luca 19:5) Realitatea cotidiană dovedește că Domnul are tot mai puține locuri de popas, deși trăim pe pământul Lui și grație bunătăților Sale.

Oricine poate sesiza că diavolul a instaurat un sistem de gândire și de practici din ce în ce mai păcătoase, care fac viața oamenilor nefericită. Una dintre urmările prezenței diavolului și păcatului este și boala și, ceea ce este mai grav ca orice – moartea, pe care pandemia de acum o face să fie ceva mai de speriat și

foarte iminentă, iar informațiile care circulă în timp real amplifică groaza. Ce atitudine vom avea atunci când boala ne trece pragul, vizându-ne pe noi sau pe cei dragi din casă? Dacă trebuie să plecăm, avem liniște sufletească? Știm unde mergem?

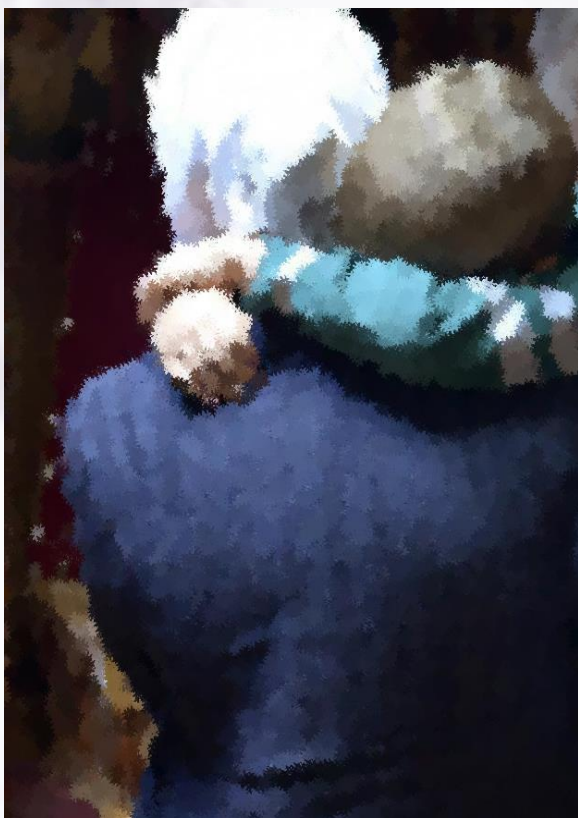
Ca oameni am vrea să rămânem *acasă* (la noi), unde îi avem pe cei dragi, în ordinea vârstei: bunici, părinți, soți, soții, copii, nepoți sau strănepoți. Aici avem frați și surori din adunare, prieteni, alte rudenii, colegi sau alți conaționali. Cred că este legitim, nu doar natural, și chiar plăcut Domnului, să ne rugăm pentru vindecarea celor afectați de această ciumă, fie că sunt din familie, fie că sunt necunoscuți din societate. Totodată este foarte indicat să mijlocim ca, pe fond de pocăință, să cerem Domnului să oprească plaga aceasta. Dar dacă pandemia aceasta va grăbi plecarea unor credincioși, alături de alți oameni din lume, să ne gândim că avem alți dragi plecați înaintea noastră: bunici, părinți, soți, soții și chiar copii sau nepoți. Când plecăm de aici, mergem să ne odihnim împreună cu ei și scăpăm de toate relele din lumea aceasta, dar mai presus de toate, știm că plecăm, tot ACASĂ, la Domnul.

Analizând aceste opțiuni, apostolul Pavel scria: „*Căci pentru mine a trăi este Cristos și a muri este un câștig. Dar dacă trebuie să mai trăiesc în trup, face să trăiesc; și nu știu ce trebuie să aleg. Sunt strâns din două părți: aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Cristos, căci ar fi cu mult mai bine; dar, pentru voi, este mai de trebuință să rămân în trup.*” (Filipeni 1:21-24) De ce considera apostolul că a pleca acasă la Domnul „*ar fi cu mult mai bine*”? De ce am scris ACASĂ la Domnul, cu majuscule? Pentru că aici avem un cort efemer și în jur multe nevoi și necazuri, care întrerup adesea bucuriile vieții, dar acolo avem o casă din materiale ce nu se degradează, și fericire de jur împrejur. Când sfinții pleacă de pe pământ, nu sunt fugăriți de coasa morții din casa lor, ci pleacă la Domnul ACASĂ, așa cum s-a întâmplat cu cei doi martori din Apocalipsa 11, care au auzit din cer un glas tare, care le zicea: „*Suiți-vă aici!*” (vers. 11)

Așadar, să postim și să ne rugăm ca Bunul Dumnezeu să se îndure de omenirea speriată și oprită din mers, și să oprească îngerul morții care aleargă peste tot cu solia lui nedorită de pământeni. Domnul să aibă milă în mod deosebit de acele situații familiale unde rămânerea în viață este o mare necesitate pentru cei apropiați.

Însă importanța cea mai mare, pentru rămânerea încă în viață, este cu scopul ca toți cei ce mai vor să intre în familia Tatălui ceresc să apuce să-și facă dosarul pentru adopție și să fie înfiați, pentru ca atunci când le va veni rândul să plece, să poată și ei liniștiți să meargă ACASĂ, la Tatăl, la Fratele nostru „Cel întâi născut dintre cei morți”. (Coloseni 1:18) Acolo toți sfinții se odihnesc în pace și așteaptă învierea, reuniunea Familiei eterne, când vor primi un trup ce niciodată nu va mai fi supus degradării, unde niciun pericol și nicio problemă ce le-a umbrat viața de aici nu va mai fi. Atunci vedenia din Apocalipsa 21:2-4 va deveni o fericită realitate, la Domnul ACASĂ: „și eu am văzut coborându-se din Cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: «Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut»”.

O întâmplare neobisnuită



Dr. Mark era un oncolog foarte renumit și apreciat pentru realizările sale în domeniul medicinei. Într-o zi a zburat la o conferință importantă într-un alt oraș, unde urma să fie premiat cu un premiu special. Dar, la o oră după decolare, avionul a trebuit să aterizeze de urgență pe cel mai apropiat aeroport. Doctorul a închiriat o mașină și a pornit în viteză spre conferință unde urma să fie premiat. Dar, la scurt timp după plecare, vremea s-a întunecat și a început o furtună puternică. Din cauza ploii torențiale, internetul s-a întrerupt și navigatorul nu a mai mers, a luat-o pe contrasens, s-a învârtit înainte și înapoi, iar, în final, s-a rătăcit. După două ore de condus și-a dat seama că era prea târziu și nu mai putea ajunge la conferință. Îi era foame și era teribil de obosit, așa că a decis să caute un loc unde să stea.

În final, a dat peste o casă mică. Disperat, a coborât din mașină și a bătut la ușă. O femeie a deschis ușa. El i-a explicat situația în care se află și i-a cerut să folosească telefonul. Femeia i-a răspuns că nu are telefon, dar el poate intra să aștepte până când vremea se îmbunătățește. Doctorul, flămând și obosit, i-a acceptat oferta și a intrat. Femeia i-a dat ceai fierbinte și i-a spus că merge să se roage. Dr. Mark a zâmbit și a spus că el crede doar în știință. În timp ce stătea la masă, bând ceaiul,

doctorul privea la femeie, care se ruga lângă un pătuț. Doctorul a înțeles că femeia are nevoie de ajutor, așa că atunci când ea și-a terminat rugăciunea a întrebat-o:

– Ce anume vrei de la Dumnezeu? Crezi că Dumnezeu îți va auzi vreodată rugăciunile?

Femeia a zâmbit trist și a spus:

– Copilul din pătuț este fiul meu, care suferă de un tip rar de cancer și există un singur doctor care-l poate ajuta, numele lui este Dr. Mark, dar nu am bani să-l pot plăti pe acest doctor, iar el locuiește destul de departe. Așa că rugăciunea este singura mea speranță. Dumnezeu încă nu mi-a răspuns rugăciunilor, dar știu că o va face... și nimic nu-mi va frânge credința.

Dr. Mark, a rămas uimit, nu a putut scoate un cuvânt și a izbucnit în lacrimi șoptind:

– Dumnezeu este mare...

Și-a amintit tot ce i s-a întâmplat în ziua aceea: defecțiunea avionului, ploaia torențială care l-a făcut să se rătăcească; și toate acestea pentru că Dumnezeu nu doar i-a răspuns rugăciunii acestei femei, ci i-a dat și lui o șansă să iasă din lumea materială și l-a ajutat să vadă altfel viața.

Încearcă să ajuți oamenii săraci, căci ei nu au decât rugăciunea...

LA SIHAR - „Dă-Mi să beau”

John Nelson Darby
1800-1882

Fiind respins de iudei, Domnul nu a luptat împotriva lor, ci a plecat și a ajuns la Sihar, unde S-a oprit la fântâna lui Iacov, care era în stăpânirea unor oameni care ziceau că sunt din Israel, dar care, în cea mai mare parte, nu erau din Israel. Și aceia nu știau la ce se închinau, deși pretindeau că erau dintre urmașii lui Iacov. Cei care erau într-adevăr urmașii lui Israel, iudeii, Îl alungaseră pe Mesia, așa că El, Cel disprețuit de popor, a plecat din mijlocul lor.



Aici Îl vedem părtaș la suferințele firii omenești, obosit în urma călătoriei, la miezul zilei, negăsind pentru odihnă alt loc decât marginea fântânii. El era deplin mulțumit pentru că nu urmărea altceva decât împlinirea voii lui Dumnezeu, care-L condusese acolo. Ucenicii Lui erau departe și, la acea oră neobișnuită, Dumnezeu a adus acolo o femeie singură (nu era ora la care femeile obișnuiau să iasă pentru a lua apă), dar în căile lui Dumnezeu trebuiau să se întâlnească o biată păcătoasă și Judecătorul celor vii și al celor morți.

Domnul, obosit și însetat, nu avea nici măcar cele necesare pentru a-Și potoli setea, așa că i-a cerut să-l dea să bea. Femeia, văzând că El era un iudeu, a fost mirată. Așa a început scena divină în care inima Mântuitorului, respins de oameni și oprimat de necredința poporului Său, se deschide pentru a lăsa să curgă acea plinătate a harului care iese în întâmpinarea nevoilor oamenilor, nu a dreptății lor. Acel har nu se limita numai la drepturile lui Israel și nu era în acord cu gelozia națională a aceluia popor. Acolo era prezent darul lui Dumnezeu în har și era prezent Dumnezeu însuși, care cere un strop de apă care să-l potolească setea. Dar El îi spune femeii: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și (nu cine sunt Eu, ci) cine este Cel care-ți zice: «Dă-Mi să beau»”, (adică: dacă ai fi știut că Dumnezeu dă gratuit și ai fi cunoscut gloria Celui din fața ta și până unde S-a coborât El, atunci iubirea Lui s-ar descoperi inimii tale și ar umple-o de o încredere perfectă cu privire la satisfacerea nevoilor pe care acel har le-ar trezi în sufletul tău). Tu ai fi cerut de la El și ți-ar fi dat apă vie”, acea apă care țâșnește în viața divină și eternă. Iată rodul ceresc al misiunii lui Cristos atunci când El este primit: El Se descoperă pe Sine.

Inima Lui a expus (descoperindu-Se pe Sine) harul ceresc dătător de viață care, până atunci, din cauza necredinței iudeilor, fusese împiedicat să se manifeste, și acel har s-a descărcat în inima unei ființe care era obiectul lui. Barierele care împiedicau curgerea harului au fost ridicate. Starea nenorocită este tocmai ocazia pentru ca să se arate ce este Dumnezeu în har. Și Dumnezeul harului era acolo. Dar, vai! Inima omului, stearpă și egoistă, era preocupată de propria ei mizerie (rod al păcatului) și nu a putut înțelege nimic. Femeia a văzut ceva extraordinar în Isus și era curioasă ce însemnau acele cuvinte, și, fiind uimită de felul Lui de a fi, a arătat o măsură de credință față de cuvintele Domnului. Dorințele ei se limitau la a fi scutită de greutățile unei vieți triste, în care inima ei care ardea nu găsea nimic care să vină în ajutorul stării nefericite în care ajunsese prin păcat.

Câteva cuvinte despre caracterul acestei femei. Viața femeii samaritene era rușinoasă, dar ei măcar îi era rușine de acea viață. Ea era izolată de mulțime și nu există suferință launtrică mai acută decât cea a unui suflet izolat. Dar Cristos și harul au venit să o caute. Și imediat a încetat izolarea ei. El era chiar mai izolat decât ea. Ea venea singură la fântână, nu împreună cu celelalte femei. Așa, singură, ea s-a întâlnit cu Domnul fiind condusă într-un mod minunat de Dumnezeu, care a adus-o acolo și care îi îndepărtase pe ucenici tocmai pentru ca acea întâlnire să aibă loc. Ucenicii nu au înțeles atunci nimic din acel har: ei botezau în Numele lui Mesia, în care ei credeau, și era un lucru bun, dar acolo era prezent Dumnezeu în har, tocmai Cel care trebuie să îi judece pe cei vii și pe cei morți, și împreună cu El era o păcătoasă cu păcatele ei. Ce întâlnire!

Conștiința femeii este trezită de Cel care cercetează inimile. Ea avea o fire energică. Căutase fericirea și nu găsisese decât nefericire. Trăia în păcat și era obosită de viață. Era într-adevăr în cea mai adâncă mizerie.

Ardoarea naturii ei nu s-a dat înapoi de la niciun păcat, ci a mers până la capăt. Voința, pornită pe o cale rea, se hrănește din poftă și se consumă fără rod. Totuși sufletul acelei femei simțea anumite nevoi: ea se gândea la Ierusalim și la Garizim și îl aștepta pe Mesia, care să le spună toate lucrurile. Dar aceste gânduri nu îi schimbau cu nimic viața, care rămânea la fel de păcătoasă. Domnul i-a vorbit despre lucruri spirituale în cuvinte potrivite pentru a-i trezi inima, îndreptându-i atenția spre lucruri cerești, în așa fel încât să fie imposibil să interpreteze greșit și să nu înțeleagă. Însă cu tot interesul stârnit de cuvintele Domnului, gândurile ei nu au mers dincolo de ulciorul pe care-l purta, simbol al trudei de zi cu zi, chiar dacă în Isus ea a văzut pe Cineva care pretindea a fi mai mare decât Iacov.

Ce era de făcut? Dumnezeu lucra în sufletul acestei sărmăne femei și El îi oferea acea ocazie prin prezența Lui acolo, dar ea era incapabilă să înțeleagă lucrurile spirituale chiar și atunci când ele erau exprimate în modul cel mai simplu, pentru că Domnul i-a vorbit de apa care țâșnește în suflet spre viața eternă. Cum să înțeleagă...? Dar, cum inima omului se învârtă mereu în cercul împrejurărilor și al problemelor cu care este obișnuită, orizontul nevoilor ei religioase este practic limitat de tradițiile care îi alcătuiesc viața religioasă, care lasă însă mereu un gol pe care nimic nu-l poate umple.

Ce era atunci de făcut? Cum putea lucra acest har atunci când inima nu înțelegea harul spiritual pe care îl aducea Domnul? Domnul a atins conștiința ei printr-un singur cuvânt care i-a cercetat inima, pătrunzând până în adâncul sufletului sărmănei femei samaritene. Ea s-a văzut înaintea unui Om care i-a spus tot ce făcuse ea; conștiința i-a fost trezită prin acel cuvânt și, în prezența lui Dumnezeu, ea și-a văzut întreaga viață. În cea de-a doua parte a acestei învățături minunate avem răspunsul la această problemă.

Va urma

Mărturie

Femeia care, în urma unei vrăji, simțea că arde...

Eram la Paris, tocmai terminasem de predicat, când a venit la mine o femeie răvășită tare. În ochii ei se citea groaza, părul îi era vâlvoi, vocea îi era obosită, și cu disperare în glas. Pe ea avea niște haine pe care le aruncase ca și când nu-i mai păsa de nimic din viața asta. Mi-a spus că în urma unei vizite la o vrăjitoare a intrat un foc în ea, încât efectiv simțea că ia foc și intră îmbrăcată în duș sub apă rece, pentru că altă soluție nu găsea. Doctorii n-aveau ce să-i facă, unii preoți o dădeau afară când o vedeau, sau o ocoleau și evitau să discute cu ea, la fel și unii păstori. Povestea ei părea desprinsă din filmele de groază. Te cuprindea efectiv un fior rece când femeia aceasta îți povestea ce i se întâmplă.

Deși am simțit și eu intimidarea diavolească de peste ea, totuși am cerut curaj de la Duhul Sfânt și acolo, în Biserică, mi-am pus mâna pe capul ei și am rostit o rugăciune de eliberare. Am simțit efectiv cum Cristos e acolo și se atinge de ea, am simțit cum Duhul Sfânt muștră toată acea încărcătură demonică de peste această femeie. Am simțit cum Cristos e mai puternic decât orice demon care o chinuie pe această femeie.

Am plecat din acea Biserică și timp de cinci ani n-am mai știut nimic de această femeie, însă am avut credință că Domnul a lucrat. Ieri am reîntâlnit-o în

Paris, a venit la slujba la care am predicat. Era în primele rânduri, n-am recunoscut-o pentru că era cu totul altă femeie, dar plină de pace, zâmbitoare mereu, plină de energie și gata să-i încurajeze și pe alții. La sfârșit mi-a spus: „*Toni, vreau să vorbesc cu tine!*”. Așa a început să-mi povestească faptul că atunci când ne-am rugat, din iadul în care era, a simțit pentru prima dată Raiul. A zis că efectiv o pace a cuprins-o, pace care i-a dat speranță că există Cineva care o poate ajuta, iar Acela este Cristos. Din acel moment a început procesul eliberării ei, iar azi e o femeie liberă, plină de pace și care proclamă în gura mare că Isus are putere asupra oricărui demon, asupra oricărei vrăji, asupra oricărei temnițe în care diavolul și păcatul ne pot arunca! De n-ar fi fost Isus Cristos, acum putea să fie moartă, sau sedată și legată printr-un spital de psihiatrie. Dar azi e liberă și ea este o mărturie atât de puternică.

„Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma.” Luca 10:19

Cu prețuire,
Toni Berbec

Sursa: Știri și încurajări creștine



DIN NOU LA DUMBRAVA

Cu fratele Viorel Pașca

În această săptămână, cinci ambulanțe au parcurs dus-întors mai mult de 6000 km pentru a aduce bolnavi la Dumbrava, din București, Constanța, Neamț și alte județe, cazuri sociale la care, așa cum spuneam, nu se găsesc soluții.

Despre femeia din București, aflu că este depresivă, cu tendințe de sinucidere, ca urmare a traumelor psihice și fizice de care a avut parte în ultimele luni. A locuit zece ani cu un bărbat în capitală, după care acesta și-a pus capăt zilelor, nemaigăsind motiv să trăiască, sătul probabil de lumea în care nu și-a găsit rostul și locul potrivit. După moartea acestuia, familia lui au evacuat-o pe femeie din locuință, aceasta neavând unde să meargă, fără venituri, fără un loc unde să își plece capul. La scurtă vreme după acest lucru a căzut, suferind fractură de femur, fiind imobilizată în spital, „condamnată” la repaus șase săptămâni.

Așa a ajuns la Dumbrava, fără acte valabile, buletinul fiind expirat în 2014, imobilizată la pat și fără poftă de viață. Înainte de a ajunge la noi se declara lipsită de sens și scop: „Nu știu ce o să fac, unde să mă duc, cum să mai trăiesc”.

Sperăm că îi vom putea fi de ajutor într-o oarecare măsură și acestei bolnave, că prin ceea ce vom face vom putea aduce un plus de mai bine și în viața ei. Interesante și dramatice sunt și celelalte povești de viață ale bolnavilor din Constanța și Neamț, care au locuit efectiv pe străzi, unul dintre ei fiind și cu arsuri grave în urma unei explozii în spațiu închis.

La prima vedere aceste cazuri ar trebui să ne deprime și să ne descurajeze văzând atâta suferință, pe de o parte, și atât de puțină implicare din partea celor care ar trebui să dea rezolvarea, dar observ că toate acestea ne ambiționează mai mult, ne incită și ne dau mai multă dorință de a face mai mult și mai bine pentru acești oameni. În acest sens, sperăm ca în această săptămână să dăm în folosință încă 50 de locuri în Incești (foto), unde mulți bolnavi de-a lungul anilor să găsească un loc pe care să-l poată numi „acasă”.

Mulțumesc tuturor celor care ne-au susținut în această perioadă, mulțumesc celor doi tineri voluntari din Galați care au venit la Dumbrava și ne-au ajutat la lucru în această săptămână, vă mulțumesc tuturor celor care ne urmăriți activitatea, iar până duminică viitoare, la următoarea noastră întâlnire, fiți binecuvântați și fiți o binecuvântare.

(Donații se pot face în contul Revistei: Romanian Speranta Association Inc. National Australia Bank, BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941, cu mențiunea Dumbrava).



PĂSTORUL VASILE TALPOȘ A PLECAT ACASĂ

IN MEMORIAM



La data de 27 Octombrie 2021, a decedat robul lui Dumnezeu Vasile Talpoș, în vârstă de 79 de ani.

Fratele Vasile Talpoș a fost un erudit desăvârșit. A înțeles foarte bine rolul pe care îl are pe pământ, a investit cu folos și înțelepciune energia și talentul, a slujit oamenii cu bucurie și profesionalism. Un teolog eminent, un predicator bun, un păstor bun cu o învățătură clară, cu abordare călduroasă, matură și biblică a Cuvântului Sfânt, Cuvânt de care a fost îndrăgostit o întreagă viață.

Sunt oameni care trăiesc istoria scrisă de alții. Sunt oameni care fac istorie prin aportul lor unic. Dar sunt și oameni speciali trimiși de divinitate în istorie pentru scopuri nobile, dumnezeiești. Păstorul Vasile Talpoș a fost unul dintre ei, care și-a îndeplinit misiunea încredințată.

Familia a rămas fără un stâlp de susținere important, un rabin, tată, bunic și om minunat. Biserica Baptistă Betania Sibiu este în doliu, Biserica Baptistă Nădejde din București, unde fratele

păstor a slujit trei decenii, este în doliu, Institutul Teologic Baptist este în doliu, Uniunea Baptistă are motive de a fi în doliu, România poate lua un minut de reculegere, „s-a stins un mare om în Israel!”

Sursa: onisimbotezatu.wordpress.com

Courage or Fear?

(When fear reigns, faith is driven away)

Pastor Greg Laurie

"Then Peter called to him, 'Lord, if it's really you, tell me to come to you, walking on the water.' 'Yes, come,' Jesus said."

—Matthew 14:28–29

Let's give credit where credit is due. No one else volunteered to walk on water—not James, not John, and not any of the other disciples. But Peter did. So Jesus told him: *"Yes, come"*.

What happened next? Matthew tells us that "Peter went over the side of the boat and walked on the water toward Jesus. But when he saw the strong wind and the waves, he was terrified and began to sink. *"Save me, Lord!" he shouted*". (Verses 29–30)
Peter sank because he was afraid and because he took his eyes off Jesus. When fear reigns, faith is driven away. Fear and faith don't hang out together. Either faith will be there, or fear will be there. But when one walks in, the other walks out.

Sometimes we're doing well, and then we look at the wind and waves in our lives, and we begin to sink. We check our email or social media, or we turn on the news, and it causes our hearts to panic.

Peter began to sink because he took his eyes off Jesus. And when we take our eyes off Jesus; we're going to sink as well. When we forget God's promises to us, we'll start to sink.

But then Peter called out to Jesus, and He *"immediately reached out and grabbed [Peter]*. *'You have so little faith,' Jesus said. 'Why did you doubt me?'"* (Verse 31 NLT).

In the early days of the COVID-19 pandemic, I heard a doctor on the news say something that I'd never heard before:

Courage uses the same pathways as fear.

When you're facing the storms of life, you have a choice: either you can be afraid, which is easy, or you can be courageous while you keep your eyes on Jesus.



A Dream of Home

Alice Cary

(1820 - 1871)



Sunset! A hush is on the air,
Their gray old heads the mountains bare.
As if the winds were saying prayer.

The woodland, with its broad green wing,
Shuts close the insect whispering,
And lo! the sea gets up to sing.

The day's last splendor fades and dies,
And shadows one by one arise.
To light the candles of the skies.

O wild flowers, wet with tearful dew,
O woods, with starlight shining through,
My heart is back to-night with you!

I know each beech and maple tree.
Each climbing brier and shrub I see, -
Like friends they stand to welcome me.

Musing I go along the streams:
Sweetly believing in my dreams;
For fancy like a prophet seems.

Footsteps beside me tread the sod
As in the twilights gone they trod;
And I unlearn my doubts, thank God!

Unlearn my doubts, forget my fears,
And that bad carelessness that sears
And makes me older than my years.

I hear a dear, familiar tone,
A loving hand is in my own,
And earth seems made for me alone.

If I my fortunes could have planned,
I would not have let go that hand;
But they must fall who learn to stand.

And how to blend life's varied hues.
What ill to find, what good to lose.
My Father knoweth best to choose

CE AI FACE DACĂ, DE CRĂCIUN, ISUS AR VENI LA TINE ACASĂ?

*Dacă Isus ar veni la tine acasă, de Crăciun, să petreacă o zi sau două,
Dacă ar veni neanunțat, mă întreb, ce ai face?
Da, dacă Isus ar veni la tine acasă, să petreacă o zi sau două,
Dacă ar venit pe neașteptate, tocmai la tine.*

*Ahh, știu că l-ai oferi cea mai frumoasă cameră,
unui oaspete atât de onorat.
Și toată mâncarea cu care l-ai servi ar fi cea mai bună.
Și ai continua să-l asiguri că ești bucuros să-l vezi,
Că a-l sluji în casa ta este o bucurie fără comparație.*

*Dar când l-ai văzut venind, l-ai întâmpinat la ușă
Cu brațele întinse, în semn de bun venit, pe Vizitatorul tău ceresc?
Sau a trebuit să-ți schimbi hainele, înainte să-l lași să intre?
Sau ai vrut să ascunzi niște reviste și să pui Biblia în locul lor?*

*Vrei să închizi radioul și să speri că nu a auzit.
Și ai fi dorit să nu fi rostit ultimul cuvânt zgomotos și grăbit?
Vrei să-ți ascunzi muzica lumească și să scoți niște cărți de imnuri...
Spune, ai putea să-l lași pe Isus să intre direct înăuntru?*

*Și mă întreb dacă Salvatorul ar petrece o zi sau două cu tine,
Ai continua să faci lucrurile pe care le faci întotdeauna?
Ai continua să spui lucrurile pe care le spui mereu?
Viața pentru tine ar continua, așa cum o trăiești de la o zi la alta?*

*Conversațiile din familie ar menține ritmul normal
Și ai uita, la fiecare masă, să spui un mulțumesc?
Ai cânta melodiile pe care le cânti mereu?
Și ai citi cărțile pe care le citești mereu?*

*Ai lăsa să-ți cunoască lucrurile cu care-ți hrănești mintea și spiritul?
L-ai lua pe Isus cu tine oriunde ai plănuit să mergi?
Sau poate ți-ai schimba planurile, pentru zilele următoare.
Te-ai bucura să-ți cunoască cei mai apropiați prieteni?
Sau ai spera că vor sta departe, până se încheie vizita Lui?*

*Te-ai bucura să-l ai în casa ta pentru totdeauna,
Sau ai ofta cu mare ușurare când El va dispărea, în sfârșit?
Ar fi interesant de știut ce ai face
Dacă Isus ar veni în persoană, de Crăciun,
să petreacă un scurt timp cu tine.*

Dacă Isus ar veni de Crăciun, la tine acasă, mă întreb ce ai face...

Compozitori: Craig Starrett / Lois Blanchard

